

πρώματα (ἔπεσε κλινήρης ἐκ νόσου) Κερασ. Πῆγι κι ἀγά-
σαι δὴ φτώχεια (ἐπὶ τοῦ νυμφευθέντος πτωχὴν γυναῖκα)
μβρ. || Ἄσμ.

Ἡ θάλασσά 'ναι ἡσυχὴ, μ' ἀγέρας τὴν ταράζει,
ἡ μάνα κάνει τὰ παιδιὰ καὶ ξένος τ' ἀγκαλεῖται
Πελοπν. (Ἄργ.)

Βάλε νερό 'ς τὸ μαστραπᾶ καὶ πῆς καὶ δῶσ' κ' ἐμένα
κι ἀναστορήσου τοὶ καιροὺς ποῦ ἀγκαλεζόμεστα

ρήτ. β) Παθ. περιλαμβάνομαι ἐν τῇ ἀγκάλῃ Πελοπν.:
ὅτ' αὐτὰ τὰ ξύλα δὲν ἀγκαλεζοῦνται. 2) Σχηματίζω ἀγκαλί-

ς, ἀποτελῶ ἀγκάλες, ἐπὶ ξύλων, χόρτων κττ. ἐπιδε-
κτικῶν τοῦ εἰς ἀγκαλίδας χωρισμοῦ πολλαχ.: Ἀγκαλεῖται
τὰ ξύλα Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Τρίκκ. κ. ἀ.)

ἀγκαλεῖται τὰ φρύγανα Ἄνδρ. Ὁ δὲ τὰ 'γκαλεῖται τὰ
χερόβολα Σίφν. 3) Ἰκετεύω, παρακαλῶ Πόντ. (Κερασ.):
'Εγκαλᾷσ' αὐτὸν νὰ μὴ ποιῇ αὐτὸ (τὸν παρεκάλεσα θερμῶς
νὰ μὴ τὸ κάμῃ).

β) Μεταφ. 1) Προθύμως ὑποδέχομαι τινα, ὑπο-
στηρίζω, προστατεύω Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κάρπ. Κεφαλλ.
Πελοπν. (Μάν.) Χίος κ. ἀ.: Ἦτανε φτωχὸς τοῖς τὸν ἀγκά-
λεσε Κάρπ. Ἰγὼ θαρροῦσα πῶς θὰ μ' ἀγάλαξαι! Μάδυτ.

β) Περιποιουμαι τινα Κρήτ.: Ἄσμ.

Κ' ἕνας Ἰούδας ἔγινε κι Ἀντίχριστος 'ς τὸν τόπο,
γὶ αὐτὸ καὶ ἡ διοίκησι τὸν εἶχε ἀγκαλεσμένο
κ' εἰς ὅλα τὰ συμβούλια πρώτονε καλεσμένο

2) Παρατείνω τινὰ Σέριφ.: Δὲ βορεῖ νὰ 'γαλεῖται κανένα.
Συνών. κατὰ φέρων. 3) Προσοικειοῦμαι, κατέχω τι
βιαίως Ἄνδρ.: Ποιὸς τὰ πήρενε τὰ χωράφια, ποιὸς τ' ἀγά-
λεσένε, χαδάρι δὲν ἔχω Ἄνδρ.

Πβ. ἀγκαλίζω, ἀγκαλίσκω.

ἀγκαλεσθῆναι ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀγκαλεσθῆναι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγκαλεσθῆναι.

Ἐνηγκαλισμένως, ἀγκαλεσθῆναι: Πάνε οἱ δυὸ ἀγκα-
λεσθῆναι. Ἐπῆα καὶ τὰ 'βρηκα τὰ δυὸ ἀδερφάκια ἀγκαλεσθῆναι.

ἀγκαλεσθῆναι τό, ἀμάρτ. ἀγκαλεσθῆναι Πόντ. (Κε-
ρασ. Χαλδ.) ἐγκαλεσθῆναι Πόντ. (Ὁφ.) ἀγκαλεσθῆναι
Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκαλεσθῆναι.

Ἐναγκαλισμός, περίπτωξις ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐγκαλεσθῆναι
σ' νὰ μ' ἔτουνε! (νὰ μὴ ἦτο! Ἀρὰ μετὰ χαριεντισμοῦ
πρὸς πρόσωπον οἰκεῖον, οἶον μητρὸς πρὸς τέκνον ἢ
γυναικὸς πρὸς φίλον θέλοντα νὰ ἐναγκαλισθῇ αὐτήν)
Ὁφ. Ἐγκαλεσθῆναι σ' νὰ μὴ 'ίνεται! (νὰ μὴ γίνεταί! Συνών.
τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. Συνών. ἀγκαλεσθῆναι.

ἀγκαλεσθῆναι τό, κοιν. ἀγκαλεσθῆναι πολλαχ. ἀγκά-
λεσθῆναι Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀγκάλε-
σθῆναι Πόντ. (Οἶν.) ἀγκάλεσθῆναι Πόντ. (Οἶν.) ἀγκαλεσθῆναι
Πόντ. (Σάντ.) ἐγκαλεσθῆναι Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ. κ. ἀ.)
'γκάλεσθῆναι Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκαλεσθῆναι.

Ἐναγκαλισμός, περίπτωξις ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Τοῦ γέροντ' ἀγκαλεσθῆναι
τύφλις, μοῦτζις κι σαλιάσματα

Μακεδ. (Σισάν.) || Ἄσμ.

Μὰ λυερὴ ψυχομαχεῖ γιὰ 'νὸς ἀούρου 'γκάλεσθῆναι
Νίσυρ. — Ποίημ.

Πνίγει τὸ δέντρο κι ὁ κισσὸς μὲ τ' ἀγκαλεσθῆναι του

ΑΒαλαωρ. 3,223 (ἔκδ. Μαρσλῆ). Συνών. ἀγκαλεσθῆναι.

ἀγκαλεσθῆναι ἐπίρρ. σύνθηθ. ἀγκαλεσθῆναι πολλαχ.
ἀγκαλεσθῆναι Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγκαλεσθῆναι.

Ἐνηγκαλισμένως ἐνθ' ἄν.: Κοιμῶνται-κάθονται-περπα-
τοῦν ἀγκαλεσθῆναι σύνθηθ. Μπαλεύομε ἀγκαλεσθῆναι (ἀγωνιζό-
μεθα ἐν πάλλῃ δι' ἐναγκαλισμοῦ) Τῆν. || Ἄσμ.

Νὰ τὸν φιλήσω ἀγκαλεσθῆναι 'ς τὰ μάτια καὶ 'ς τὸ στόμα
ΚΚρυστάλλ. 1,233 (ἔκδ. 1912).

ἀγκαλεσθῆναι ἐπίθ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κύπρ.
κ. ἀ. ἀγκαλεσθῆναι Ἄνδρ. Κρήτ. κ. ἀ. ἀγκαλεσθῆναι Πόντ.
(Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκαλεσθῆναι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μετὰ τινος ἄλλου ἐνηγκαλισμένος Ἄνδρ. Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) κ. ἀ.:
Τὰ βρήκαμε ἀγκαλεσθῆναι τὰ παιδάκια Κάρπ. Ἐρχονται ἀγκα-
λεστοὶ Κύπρ. Ἐπηγαῖναν ἀγκαλεστοὶ τῷ ἐτραγονδοῦσαν
αὐτόθ. Περπατοῦσαμε ἀγκαλεστοὶ Ἄνδρ. || Ἄσμ.

Ἀγκαλεστοὶ ἀποθάνασι τέκνα μὲ τοὶς μαννάδες

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Οὐς., χορὸς καθ' ὃν
οἱ χορευταὶ συμπλέκουν τὰς χεῖρας ὑπὲρ τοὺς ὤμους τῶν
ἐχόντων περιττὸν ἀριθμὸν χορευτῶν Κρήτ.

ἀγκάλεσθῆναι ἐπίθ. Κυκλ. ἀγκάλεσθῆναι Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγκαλεσθῆναι < ἀγκαλεσθῆναι προσ-
λαβόντος τοῦ ἀρκτικοῦ α σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβι-
βασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐνηγκαλίσθη τις Πόντ.
(Τραπ.) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἐναγκαλισθῆναι Κυκλ.: Φρ. Πέθανε
ἀγκάλεσθῆναι (πρὶν νυμφευθῆναι).

ἀγκάλεσθῆναι τό, ἐγκάλεσθῆναι Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.)
ἐγκάλεσθῆναι Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀγκάλεσθῆναι Πόντ. (Κολων.
Ὁφ.) ἀγκάλεσθῆναι Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀγκάλεσθῆναι Κύπρ. ἀγκάλεσθῆναι Κυδων.
'γκάλεσθῆναι Σύμ. κ. ἀ. 'γκάλεσθῆναι Λυκ. (Λιβύς.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκάλεσθῆναι. Τὸ σ τοῦ τύπ. ἀγκάλεσθῆναι
ἐκ τοῦ ἀπλοῦ κάλεσθῆναι, τὸ δὲ ε τοῦ ἐγκάλεσθῆναι ἐκ
τῶν παρωχημένων χρόν. ἐγκάλεσθῆναι, ἐγκάλεσθῆναι.

Καταγγελία, καταμήνυσις, ἀγωγή συνήθως ἐπὶ δικαστη-
ρίου ἐνθ' ἄν.: Ὁ,τι τοῦ πῆς εὐτὺς βουρεῖ 'ς σ' ἀγκάλεσθῆναι
(βουρεῖ = τρέχει) Κύπρ. Ἐπῆγεν 'ς σ' ἀγκάλεσθῆναι (ἐπῆγε
νὰ κάμῃ μήνυσιν εἰς τὸ δικαστήριον) Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.
'Ἐν εἶναι εἰς τὸν νοῦν του, γιὰτὶ ἔχει 'γαλέματα Σύμ. || Φρ.
'Ἐβαλέν του ἀγκαλέματα 'ς τὸν Θεόν (τὸν κατηράσθη καὶ
τὸν ἄφησεν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ) Κύπρ. || Ἄσμ.

Τῆς χήρας τ' ἀναστένασθαι τῶν τ' ἀρφανοῦ τὸ κλάμα
εἰς τὸν Θεὸν ἀνέβησαν τῶν ἀγκάλεσθῆναι ἐκάμα

αὐτόθ. Συνών. ἀγκαλεσθῆναι, ἀγκάλεσθῆναι (II).

ἀγκαλεσθῆναι ὁ, Κύπρ. ἐγκαλεσθῆναι Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκάλεσθῆναι.

Ὁ ἐνάγων εἰς δίκην, κατήγορος. Συνών. ἀγκάλεσθῆναι
χτέας.

ἀγκαλεσθῆναι ὁ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ. ἀ.) ἐγκαλεσθῆναι Πόντ. (Κερασ.) ἀγκαλεσθῆναι τό,
Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκάλεσθῆναι.

